

Neked meg közben mászni kell a síkos, csúszós fal mentén fölfelé, a pincy fénypont felé, amely valahol elérhetetlen messzeségben pislog, — és mindig újra visszacsúszol az undorító, sötét anyagba, az áthatolhatatlan iszapba . . .

Soká, nagyon soká tart, mire mintha tágulna a tér, mintha áttetszőbbé válna az iszap. Kezded sejteni, hogy a mélységben, az iszap alatt van még valami — és ezt meg kell találnod, föl kell fedezned.

Lassan, lassan fölfedezed, hogy lent a verem mélyén, a valaha elérhetetlennek tartott mélységben, lakik valaki. Hogy minden keresésed arra irányul, minden találásod benne összpontosul.

Nem ismered fel tisztán. Csak sejtéd. A mindinkább áttetsző anyagon, léted lényegén át fölismered életed Értelmét, Okát.

Fölismered, hogy Ő az, aki a vermet belülről és felülről átvilágítja, a sötét és áthatolhatatlan anyagot áttetszővé teszi. Aki felszínre segített a gödör mélységéből.

A pusztaság határtalan. Térülhetsz-fordulhatsz, járhatsz, amerre akarsz. Van hely, és határok nem állnak eléd.

A pusztában világos van. Az ég kék. Nappal meleg van. Néha a hőség tikkasztó. Megéhezel, megszomjazol, — nincs, ami éhségedet, szomjadat olthatná. A tikkasztó hőség néha csalóka délibábot varázsol eléd.

A pusztában is van éjszaka, sötétség. Dideregsz a fagyos levegőn. Sötét van, — de a csillagok ragyognak — vagy pislákolnak — de bizalmat árasztanak.

Szemed követi útjukat, és tudod, hogy nemsokára véget ér az éjszaka, és megint fölkel a nap. És kezdődik minden újból: hőség és fagy, éhség és szomjúság, fény és sötétség, éjjel és nappal . . .

. . . de a felhőoszlop és a tűzoszlop ott jár előtted szüntelenül — a nappal tikkasztó hőségében és az éjszaka kegyetlen hidegében egyaránt.

„Én vagyok, Aki vagyok érettetek, veletek” — mindenütt.

Giny Kranenburg

HITHIRDÉTÉS A VADON ÉLŐ TÖRZSEK IKOZOTT

Amikor 1933-ban az első öt misszionárius megérkezett erre a vidékre, vadon élő nagy törzseket találtak itt a Wahy folyó mentén, akik még soha fehér embert nem láttak. A törzsek akkoriban állandó háborúban éltek egymással. Lándzsákkal, nyilakkal harcoltak, akárcsak Árpád apánk a honfoglalás idején. Ezeknek kezdtük hirdetni a megváltás örök ígét: „A Nagy Szellem küldöttei vagyunk, és az örök életet hirdetjük.” Ez a beszéd mindenkinek tetszett, mivel hitük szerint a szellemek irányítják egész életüket. Miután megtanultuk a nyelvüket, könnyebb és közvetlenebb lett az érintkezés.

Első volt egy kórház felépítése, amit aztán későbbi csoportban érkező kedvesnővérek vettek gondozásba. Addig a betegápolás csak a varázslók dolga volt. Eleinte persze nagyon kevés volt a bizalom, de miután a betegek kezdtek meggyógyulni és nem haltak meg, a helyzet javult. A férfiakat is kezdték becipelni nyilakkal a testükben. Ezeket is kikezeltük, és így a misszionáriusoknak rövidesen hírnevük lett a betegápolás terén.

A munka itt a nők dolga volt, amolyan rabszolgasorsban éltek, mindenben alávetve a férfi öfelségének. Legnehezebb volt a férfiakat munkára szoktatni, mert ez sehogya

sem ízlett nekik, és nem felelt meg a méltóságuknak. Minden kísérlet kudarcot vallott. Erre egyik páternek ravasz gondolata támadt. Összegyűjtött egy csomó nőt, akik hajlandók voltak egy bizonyos munkát elvégezni, hogy este megnézhesse nekik egy filmet. Senki sem tudta, mi az, hogy film, de azért az ajánlat csábító volt. Ennek a filmnek olyanféle volt a hatása, mint Japánban az első atombombának. Még az éjszaka folyamán mindenfelé elbeszéltek, és utána is még napokon keresztül csak erről folyt a szó. A férfiakban is felébredt a kíváncsiság, és kezdte fürni az oldalukat. Végül is egy küldöttséget küldtek a missziós állomásra, és kérték, hogy ők is megnézhessek a filmet. Ez volt az a pillanat, amelyre a páter várt. Megmagyarázta nekik, hogy ők is láthatják, de előtte valamit dolgozni kell. Mindjárt pontosan ki is jelölte, hogy mennyit. Erre néhány napig gyűléseztek, és megbeszéltek a dolgot. Mivel kibújni nem lehetett a munka alól, hát ráálltak és elvégezték. Este aztán láthatták a filmet. Hihetetlen ordítóások között pergett le, és amikor vége lett, nem voltak hajlandók hazamenni. Még egyszer meg kellett nekik mutatni. Aztán pedig harmadszor is, és így ment ez egészen reggelig. Ekkor mindenki teljes meglepődéssel ment haza. Ilyen élményben még soha nem volt részük, amióta a világ áll. A film is éppen nekik való volt. Két ember birkózott egymással, egy hosszú magas és egy kicsi zömök. Olyan Zoro—Huru-féle. Általában a kicsinek drukoltak. Mikor egyszer a kicsi volt alul, az egyik vadember úgy fellángolt, hogy odaszaladt és le próbálta húzni róla. Elkapta a nagyobbiknak a lábát, és lerántotta. A vége az lett, hogy letépte a lepedőt, és megszakadt a műsor. Szigorúan meg kellett tiltani a beavatkozást, de ezt nehezkre esett megtartani. Próbáltuk megmagyarázni nekik, hogy ez csak játék és nem valóság. Ez azonban mit sem használt. Hiszen ők a saját szemükkel látták a valóságot, és ezt nem lehetett tőlük elvitatni. Ezzel a módszerrel aztán sikerült őket rászoktatni a munkára.

Ahol most vagyok, azt már rendezett plébániának lehet nevezni. A területén van hat nagy törzs és 48 kicsi altörzs. Összesen vagy 10—12 000 lakosra becsülhető. Pontos adatok erre felé még nincsenek. Ezeknek a hitoktatását végzem én 12 katekistával és 48 egyházközségi előjáróval. Minden törzs választ egyet a tagjai közül, hogy életüket irányítsa és vezesse. Sajnos a 48 közül csak egy tud írni és olvasni. Ez már egy személyben katekista is, hogy tudását kihasználhassuk. A 12 katekista azonban már mind megtanult írni-olvasni. Tudásuk különböző fokon áll. A legtöbbé megfelel kb. egy otthoni másodikos általános iskolásénak. Vannak azonban, akik már többet is tudnak. Ezek itt már tudósoknak számíthatnak. Az ilyen a törzs legokosabb embere, mindenkinek a levelét el tudja olvasni, és válaszolni is. Ő irányítja rendszerint négy altörzsnek a lelki életét. Csoportokat állít össze, és elkezd velük a hitoktatást. Itt megtanulják az imát, katolikus szokásokat és a katekizmust. Persze mindent könyv nélkül, mivel nem tudnak olvasni. Akik aztán néhány év múlva eleget tudnak és leszoktak a pogány szokásokról, megkapják a keresztséget. Ezért minden áldozatot meghoznak.

A katekisták aztán minden két hétben egyszer bejönnek hozzám gyűlésre. Itt megbeszéljük a tennivalókat. Beszámolnak az elmúlt két hétről, és megkapják a munkát a következőre. Írásban kapják két vasárnapra a szentbeszédet, amit aztán otthon a vasárnap istentiszteleten felolvasnak. Ahol nincs páter, ott a külső állomásokon ők tartják vasárnap az istentiszteletet. Így állandó tervszerű irányítás alatt állnak. Keresztségi könyvünkben most léptük át az ötezret, úgyhogy a népnek közel fele meg van már kereszelve.

Egyik pénteken a katekisták jönnek gyűlésre, a következőn pedig az egyházközségi előjárók. Ilyenkor megtárgyaljuk velük a törzseknel előforduló nehézségeket. Sok a küzdelem a többnejűség ellen, ami a régi pogány szokásokból maradt meg. Hiszen a lakosság fele még most is pogány. A misszió itteni élete alig 40 esztendő. Ezt persze nehéz kiirtani, de van már haladás.

Most pedig leírom a hetirendet itt minálunk. Vasárnap délután elmegyünk a városba, és hétfőn elhozzuk a postát az összes törzsnek a plébániára. Rendszerint már déln hazaeérünk. Kedden látogatás egy külső állomásra, ott gyóntatás és mise. Ez nekik vasárnapi misének számít. Minden külső állomás rendszeresen kap misét minden má-

sodik hónapban egyszer. Szerdán hitoktatást tartok az elemi iskolában, négyszer félórát. Csütörtök a csecsemők keresztelése. Mielőtt megkereszteljük a gyermeket, a szülőknek először kétszer egy órás előadást kell meghallgatniuk. Pénteken az iskolások miséje, továbbá az elsőáldozók előkészítése. Ebben az évben két helyen bérálás is volt. Ezek előtte két hónapos előkészítésben részesültek. Szombaton egész nap gyónatás. Vasárnap 1/2 9-kor az első mise, 10-kor a második. Utána pedig még egy külső állomáson — ami úgy általában 2—3 órai gyaloglásra van — a harmadik. Így ez legtöbbször délután 1—2 óraker kezdődik. Ezzel aztán be is fejeztük a hetet, és kezdődik elölről ismét.

Ez volna a mi életünk itt dióhéjban. Ha valaki többet óhajt tudni, írhat személyesen is, és megpróbálom válaszolni. Szeretettel üdvözlöm a magyar testvéreket a világ minden táján. Én hozzászoktam 25 év alatt az őserdő életéhez, és otthon érzem magam ezek között a primitív népek között. Sok jót lehet kihozni belőlük, ha nem hagyjuk, hogy elfogyjon a türelmünk.

Bro. Salvius Appenzeller SVD
P. O. B. 107 WEWAK
Papua New-Guinea, via Australia

LEVELEK A MISSZIÓBÓL

— Hogy otthon sokat imádkoznak a missziókért és a misszionáriusokért, mindennél értékeesebb segítség. Fontosabb, mint a pénzbeli. A kegyelemmel minden lehetséges; anélkül a pénz csak hiúság a kezünkben. (P. Koch Taiwanból.)

— Főleg a misszionáriusok levelei hatottak rám. Az olvasásból feltekintve egész másképp láttam a „Kedvesnővért” — a betegszobai ápolónkat, s megértettem őt, őket . . . Mint vizuális típus szinte magam előtt láttam a távoli eldugott helyeken fáradozó betegápoló stb. nővéreket, papokat, akik vállalva a fáradságot, a megpróbáltatásokat, sőt a kudarcot is, teszik a jót. (Olvasólevél.)

(A szerkesztő megjegyzése:) Ismételten köszönjük olvasóink támogatását, imáit, sok kedves figyelmét misszionáriusaink iránt, azt, hogy sokan írnak, olvasnivalókat küldenek nekik stb. Örülnek mindennek és hálásak érte. Itt tolmácsoljuk az ő köszönetüket is. De ne csodálkozzanak, ha nem vagy nem mindig kapnak választ. A misszionárius fázasztó vándoréletében magánlevelezésre alig jut idő.

+

Örvendezzenek velünk, mert a jó Szt. József megsegített az innsbrucki Püspök Atya által egy kedves kápolnával. A felszentelése 1977. aug. 15-én volt. Szép volt látni a szentmise után, amikor 700 diákunk felvonult az indiai zászló előtt. (Ez a nap nagy évforduló India számára, mert 1948. aug. 15-én szabadult fel a gyarmati sorból.) Délután meg jöttek a vendégek a szomszéd misszióból, orsolyiták, jezsuiták meg a diáklányaink, és megkezdődött a szertartás. Eddig csak egy kicsi kis szoba volt a kápolnánk. Most van egy kedves, levegős hely, ahol békeességben imádkozhatunk, és jól érezzük magunkat Krisztus jelenlétében. Ezt mondják még a nemkeresztények is.

Bajok is vannak, éspedig komolyak. Szakadatlanul esett az eső 12 napig. A közlekedés megszűnt, a víz a hidak fölött rohant a folyókon. Mi éppen befejeztük a rizs ültetését az újonnan vett mezőn: az eső elmosta az egészet. Nem lesz termés. Az épületekben is elég kárt okozott a monszun. A tetőket ki kell javítani, tehát koldulni kell.

Nem tudok időt szakítani, hogy haza vagy Európába eltaláljak. Sok a dolgom, amíg bírom, és minek pazaroljam a „pénzmagot” ilyen célra! (Sajnos a nővér legutóbbi levelében arról ír, hogy beteg, kórházba kell vonulnia. Imát kérünk érte.)

Pushpa nővér, Ursuline Convent
P. O. Jampani, via Simdega 835226
Ranchi-Bihar, India

+